

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. Габрово, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Славена Койчева

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева като разгледа докладваното от Славена Койчева Въззивно гражданско дело № 20224200500133 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С Решение № 73 от 21.12.2021 г., постановено по гр. д. № 153 по описа за 2021 г. на Районен съд - Трявна е признато за установено по отношение на ОГН. АНГ. СТ., че К. ИЛ. Д. е собственик на поземлен имот с идентификатор *** по КК на КР на гр. Т., одобрени със заповед РД 18-83/10.12.2009г. н ИД на АГКК с последно изменение на КК на КР, засягащо поземления имот 01.04.2021г., с адрес: гр. Т., ул. П.Е. **, с площ от 523 кв. м., трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, при съсед: ***, ***, ***, ***8, като ОГН. АНГ. СТ. е осъден да предаде на К.Д. владението върху описания поземлен имот на основание чл. 108 от ЗС. С цитираното решение е признато за установено по отношение на ОГН. АНГ. СТ., че Б. Б. СП. е собственик на следните недвижими имоти: сграда с идентификатор ***9.1, с площ от 50 кв. м., брой етажи – 2, брой самостоятелни обекти в сградата – 2, с предназначение: жилищна сграда със смесено предназначение; сграда с идентификатор ***9.2 с площ 68 кв.м., брой етажи – 1, брой самостоятелни обекти в сградата – няма данни, предназначение жилищна сграда – еднофамилна; сграда с идентификатор ***9.3 с площ 53 кв.м. брой етажи – 1, брой самостоятелни обекти в сградата – няма данни, с предназначение селскостопанска сграда, които сгради се намират в поземлен имот с идентификатор ***9 по КК на КР на гр. Т., одобрени със заповед РД 18-83/10.12.2009г. на ИД на АГКК, като ОГН. АНГ. СТ. е осъден да предаде на Б. Б. СП. владението върху описаните сгради на основание чл. 108 от ЗС. С решението ОГН. АНГ. СТ. е осъден да заплати на ищците направените съдебни разноски в първоинстанционното производство, както следва – на К.Д. сумата от 705,40 лева, а на Б. Б. СП. сумата от 500 лева.

Постъпила е въззивна жалба и уточнение към въззивна жалба от ОГН. АНГ. СТ. срещу Решение №73 от 21.12.2021 г., постановено по гр. д. № 153/2021 г. по описа на Районен съд – Трявна, в които се излагат оплаквания за неправилност на решението поради необсъждане на събраните гласни и писмени доказателства по делото в тяхната съвкупност и допуснато нарушение на приложимия материален закон. Въззивникът посочва, че след настъпването на смъртта на неговия брат Б.А. С. на 27.09.2011г. въззивникът придобил качеството на негов единствен законен наследник, който факт бил удостоверен в издадено удостоверение за наследници. Съгласно приетия като писмено доказателство по делото нотариален акт №137, т. I, рег. №259, нот. д. №223/2000г. по описа на Районен съд – Трявна наследодателят на въззивника се легитимирал като единствен титуляр на правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор ***9, находящ се в гр. Т., ул. П.Е. **, с площ от 523 кв. м, и върху построените в него сграда с идентификатор ***9.1, с площ от 50 кв. м., сграда с идентификатор ***9.2 с площ 68 кв.м. и сграда с идентификатор ***9.3 с площ 53 кв.м. Въззивникът оспорва правилността на възприетото в обжалваното решение заключение, че е декларирал имота в данъчната служба при Община Трявна на 29.11.2013г. тъй като видно от представената приходна квитанция той погасил данъчните задължения във връзка с имота за 2012 г. въз основа на документ от 16.11.2011г. От събраните гласни доказателствени средства чрез разпитана свидетелите И.И. и Г.Б. се установявало, че след смъртта на Б. С. въззивникът установил трайно владение върху имота, което продължавало и към настоящия момент. Оспорва доказателствената стойност на представеното удостоверение за наследници №100-473/11.03.2015г., издадено от Район П. при Столична община, в което се посочвало, че Б.С. е законен наследник на Б. С.. Ответникът по въззивната жалба следвало да бъде признат за правопреемник на Б. С. след постановяване на Решение №149/05.08.2015г. по гр. д. №409/2015г. по описа на Районен съд – Костинброд. Към датата на настъпване на смъртта на Б. С. – 27.09.2011г., въззивникът се легитимирал като единствен негов законен наследник, като настъпилото наследствено правопреемство следвало да се приеме като основание, годно да направи въззивника собственик на имота по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗС. От изслушаните свидетелски показания на свидетелите И.И. и Г.Б. се установявало, че О.С. упражнявал явно владение върху имота, обитавал го през по-голямата част от годината, извършвал ремонтни дейности и дейности по поддръжка. Посочва, че установеното владение имало постоянен, спокоен и явен характер, като се осъществявало непрекъснато от датата на настъпване на смъртта на наследодателя – 27.09.2011г. до настоящия момент. Въззивникът излага оплаквания за неправилност на решението в частта, в която първоинстанционният съд е приел, че осъщественото владение е недобросъвестно. Аргументира становище, че в процесния случай е приложим краткият давностен срок доколкото са налице основание годно да го направи собственик – факта на настъпило наследствено правопреемство, упражнявано непрекъснато владение в законовия срок, както и намерение за своене на имота. При така изложените съображения моли съда да отмени първоинстанционното решение като неправилно и вместо него да постанови друго решение, с което да отхвърли предявените искове като неоснователни. Претендира разноски.

Въззиваемите страни К. ИЛ. Д. и Б. Б. СП. не са депозирали отговор на въззивната жалба в законовия срок по чл. 263 ГПК.

В проведено открито съдебно заседание от 12.05.2022г. въззивникът чрез своя процесуален представител поддържа доводите, изложени във въззивната жалба и уточнението към нея, като отправя искане обжалваното съдебно решение да бъде отменено като неправилно и предявените искиви претенции да бъдат отхвърлени като неоснователни.

В съдебно заседание въззиваемите страни чрез упълномощения процесуален представител молят обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, като им бъдат присъдени направените съдебни разноски през въззивната инстанция.

Окръжен съд - Габрово, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищцата К. ИЛ. Д. твърди, че е придобила собствеността върху поземлен имот с идентификатор *** по КК на КР на гр. Т., находящ се в гр. Т., ул. П.Е. **, с площ от 523 кв. м., трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, при съсед: ***, ***, ***, ***8 по силата на сключен договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт от 14.09.2009г., №97, том II, рег.№457, дело №268 от 2009г., сключен между А.О. С., представляван от пълномощника Б. С., в качеството на продавач, и ищцата, в качеството на купувач. Ищецът Б. Б. СП. излага твърдения, че е придобил собствеността върху сграда с идентификатор ***9.1, с площ от 50 кв. м., сграда с идентификатор ***9.2 с площ 68 кв.м. и сграда с идентификатор ***9.3 с площ 53 кв.м. по силата на настъпило наследствено правоприемство в качеството на единствен законен наследник от първи ред на Б.А. С.. Праводателят му се легитимирал като собственик на описаните сгради въз основа на договор за продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт №137, том I, рег.№259, дело 223 от 2000г. по описа на Районен съд – Трявна, сключен между РКП и АКП, в качеството им на продавачи, и Б.А. С., в качеството на купувач. Към датата на предявяване на исковите ответникът ОГН. АНГ. СТ. владееел описаните имоти без правно основание, като отказвал да предостави на ищите достъп, което обуславяло възникването на правен интерес у тях за предявяване на искове за осъждане на ответника да им предаде владението върху процесните недвижими имоти. Претендират разноски.

Ответникът ОГН. АНГ. СТ. оспорва исковите като неоснователни.

Излага насрещни твърдения, че ползва, поддържа и стопанисва спорните недвижими имоти в дълъг период от време, като заявява, че е придобил правото на собственост върху тях след настъпване на смъртта на брат му Б. С. като негов законен наследник. Позовава се на издадено удостоверение за наследници, в което се удостоверявал факта, че той е единствен законен наследник. Въз основа на издаденото удостоверение ответникът декларирал имотите пред данъчната служба при Община Трявна и погасявал данъчни задължения във връзка с имота в период от 10 години. Ответникът посочва, че поддържал имота в добро състояние, извършвал ремонтни дейности, залесявал градината и обитавал сградите необезпокоявано. Посочва, че ищите не са проявявали интерес към имота. Фактът на деклариране на имота пред данъчните служби от страна на Б.С. едва към датата на образуване на исковото производство представлявало индиция за липсата на претенции и

интерес към имота. Заявява, че владее имота добросъвестно. При така изложените възражения моли предявените иски да бъдат отхвърлени като неоснователни.

От нотариален акт за продажба на недвижим имот №137, том I, рег. №259, дело №223 от 2000г. по описа на Районен съд – Трявна се установява, че РП и АП в качеството на продавачи са прехвърлили в полза на А. С. О., в качеството на купувач, правото на собственост върху парцел XIII-1971 по плана на кв. Б., гр. Т., целият с площ от 470 кв.м., а на Б.А. С., в качеството на купувач, правото на собственост върху двуетажна къща, постройка и сушилня-плевня, построени в парцел XIII-1971 по плана на кв. Б., гр. Т., срещу обща продажна цена от 2 600 лева.

От съдържанието на договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт за продажба на недвижим имот №94, том II, рег. №457, дело №268 от 2009г. по описа на Районен съд – Трявна, се установява, че А.О. С., действащ чрез упълномощения представител Б.А. С., в качеството на продавач, е прехвърлил в полза на К.И. А., в качеството на купувач, правото на собственост върху УПИ XIII-1971, находящ се в кв. Б., гр. Т., целият с площ от 470 кв.м., а по скица 485,64 кв. м., при уговорена продажна цена от 2 600 лева.

С Решение №195/04.01.2005г. по гр.д. №376/2004г. по описа на СГС, 7-ми състав БО, влязло в законна сила на 17.03.2005г., е признато за установено на основание чл. 33, ал. 2 СК /отм./, че детето БА, роден на 17.02.2004г., не е заченато и не произхожда от А.Ц.А. По силата на Решение **5 от 13.12.2005г. по гр.д. №2570/2005г. по описа на Софийски районен съд, 90-ти състав бракът между ищцата К.Д. и А.Ц.А е прекратен по исков ред на основание чл. 100 от СК /отм./

От представената нотариално заверена декларация от 01.04.2005г. се установява, че Б. А. С., индивидуализиран като гражданин на Н., с л.п. №351395/22.04.2004г., издаден в А., персонален №036796335, живущ в гр. А., е заявил, че детето Б. –А., родено на 17.02.2004г. в гр. София от майка К.И. А., е заченато по време на съвместното им съжителство и е изразил съгласие да бъде вписан като баща в акта за раждане.

Видно от приет като писмено доказателство дубликат от Удостоверение за раждане, издадено на 11.08.2015г. от Район К. при Столична община, въз основа на Акт да раждане №0143 от 26.02.2004г. като баща на Б. Б. СП., роден на 17.02.2004г., е вписан Б. А. С., ЕГН:*****.

С Решение №149 от 05.08.2015г. по гр.д. №409/2015г. по описа на Районен съд – Костинброд е допуснато допълване на акт за раждане №143 от 26.02.2004г. на СО Район К. гр. София на лицето Б. Б. СП. чрез посочване на данните по чл. 45, т. 9 от ЗГР за неговия баща Б. А. С., а именно ЕГН:***** вместо посочените числа за ЕГН на лицето Б. А. С. – 440524 и да се допълни гражданството му – на Република България наред с вече посоченото в акта – гражданство на Н..

По делото е представено удостоверение за наследници с изх. №100-473 от 11.03.2015г., издадено от Район П. при Столична община, в което като единствен наследник на лицето Б. А. С. е посочен ОГН. АНГ. СТ..

По делото е представено удостоверение за наследници с изх. №100-1795 от 20.08.2015г., издадено от Район П. при Столична община, в което като единствен наследник на лицето Б. А. С. е посочен Б. Б. СП..

По делото е представен препис от Декларация по чл. 14/чл.27 от ЗМДТ с вх.№624 от 29.11.2013г., от която се установява, че въззивникът е декларирал, че притежава правото на собственост върху процесните сгради и постройки.

От представеното писмо-уведомление рег. №360000.1816 от 01.10.2015г., изпратено от РУ на МВР гр. Т. до К.Д., се установява, че след извършена проверка по неин сигнал от органите на МВР не се е установило оказването на съдействие от полицейски служители за влизане във владение в имот на ул. „П.Е.“ ** гр. Т. от ОГН. АНГ. СТ..

Видно от Нотариална покана с рег.№1317, том I №36 по описа на нотариус С.Ч. с рег.№619 при НК, район на действие РС-Трявна, К.Д. и Б.С. са заявили, че са собственици на УПИ XIII-1971, кв.2 по плана на кв. Б., гр. Т., както и на разположените в него сгради и постройки, и са отправили покана към О.С. в срок от една седмица след получаване на поканата да напусне имота и да предаде ключовете. Върху поканата е отбелязано, че е връчена на 18.07.2017г. при направен отказ за получаване.

От представените декларация по чл. 14/чл.27 от ЗМДТ с вх.№ ДК370/29.06.2012г., се установява, че К.Д. е декларирала, че притежава правото на собственост върху спорния поземлен имот, придобита въз основа на нотариален акт №94 от 14.09.2009г.

Видно от декларация по чл. 14/чл.27 от ЗМДТ с вх.№ 381/03.07.2012г., Б.С. е декларирал, че притежава правото на собственост върху жилище /МЗ – масивна монолитна/ въз основа на нот. акт №137 от 15.12.2000г.

От представените декларация по чл. 14/чл.27 от ЗМДТ с вх.№ ДК140800/11.08.2021г., вх.№ ДК140801/11.08.2021г. и вх.№ ДК140799/11.08.2021г. се установява, че Б. Б. СП. е декларирал, че притежава правото на собственост върху процесните сгради и постройки въз основа на нотариален акт от 15.12.2000г.

По делото са представени дубликати от приходни квитанции, издадени в периода 2012 г.-2021г., от които се установява, че въззивникът е заплащал данъчни задължения и такса „битови отпадъци“ за процесните имоти, дължими за периода 2013г. – 2021г.

По делото са представени платежни документи, издадени през 2012г., както и в периода 2019г. – 2020г. от които се установява, че К.Д. в лично качеството и като законен представител на Б.С. е заплащала данъчни задължения и такса „битови отпадъци“ за процесните имоти, дължими за периода 2013г. – 2021г.

От събраните гласни доказателствени средства чрез разпита на св. М.Х. се установява, че ишците заедно с техния праводател Б. С. посещавали процесните имоти всяка година. Б. С. отсядал заедно със сина си Б. в продължение на 3-4 месеца през лятото, а ишцата К.Д. оставала за месец. Имотът, в който отсядали, представлявал двуетажна къща, регистрирана като кафе-бистро, която разполагала на горния етаж с тоалетна и две спални, на първия етаж – кафене, стая и тоалетна, а в подземието била обособена механа. В двора били разположени 3-4 стаи, като Б. С. отдавал стаите под наем. Свидетелят посочва, че често посещавал имота по повод организирани приятелски сбирки с ишците. Посочва, че свидетелят заедно с Б. С. посетили имота в началото на 2011г. По-късно през лятото на 2011г. Б. С. отново отседнал в къщата. След смъртта на Б. С. ишцата ползвала имота и го

посетила заедно със свидетеля и техни общи приятели през 2012 г. През 2013г. ищцата споделила на свидетеля, че братът на Б. С. е сменил ключалките на имота и тя възнамерява да предприеме правни действия в своя защита. Свидетелят заявява, че Б. С. не поддържал добри взаимоотношения с брат си и при посещенията си в Т. братът на Б. С. не е бил в къщата. След подмяната на ключалките ищцата не посещавала имота, т. к. не разполагала с достъп до него.

За установяване на обстоятелството, че ответникът е ползвал, стопанисвал и полагал грижи за процесните имоти през исковия период по делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите И.И. и Г.Б..

От показанията на свид. И.И. се установява, че след смъртта на Б. С. ответникът започнал да посещава имота, да отсяда ежегодно през лятото и да полага грижи в период от около десет години. Приживе Б. С. споделял със свидетеля, че възнамерява да завещае имота на своя племенник А. – син на ответника. Заявява, че след смъртта на Б. С. ответникът поддържал имота в продължение на около 10 години. Извършваната поддръжка от страна на ответника се състояла в почистване, косене на тревната площ, боядисване на фасадата, обновяване на настилка, подмяна на крановете в бистрото. О.С. заявявал, че извършва поддръжка в имота като наследник на имуществото на своя брат. Свидетелят посочва, че в имота не са идвали други хора. Свидетелят посочва, че Б. С. е водил няколко пъти жената, с която живеел. Имотът представлявал двуетажна къща с парна инсталация, която била обзаведена и оборудвана с климатици, а отвън били монтирани порта и стълби от ковано желязо. След като Б. С. придобил къщата била направена облицовка със специални камъни. В приземната част се намирала механа. На първия етаж било разположено бистро, оборудвано с инсталация за дим, вентилация и бар. На втория етаж се намирала жилищната част с две спални, баня и тераса с изглед към реката. Б. С. обитавал предимно къщата в Т. до настъпване на смъртта му. Свидетелят И. заявява, че ответникът О.С. живеел в къщата от пролетта до есента.

По показанията на св. Г.Б. /съсед/ се установява, че процесната жилищна сграда разполагала с двор, барбекю, сайвант, две стаи за гости, кухня към тях, маза, бистро, и стаи на горния етаж. Стаите за гости били построени от Б. С.. Ответникът обитавал къщата пред лятото, като свидетелят сочи, че не е виждал други хора в имота. През 2013г., след като се завърнал в България за период от една година свидетелят, помогнал на ответника на укрепят къщата. Ответникът осъществил ремонт на покрива с помощта на внука си, подменил на бойлера, осъществил вътрешен ремонт и облицоване с камъни на къщата. О.С. поддържал двора, като свидетелят му помагал при косенето. Свидетелят сочи, че от 2006г. до 2013г. пребивавал в чужбина.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК – от процесуално легитимирани страни, поради което е допустима. Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че

решението е валидно и допустимо. Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на императивни материалноправни норми. Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, по отношение на правилността на решението, въззивният съд намира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно и субективно съединени искове с правно основание чл. 108 ЗС, чрез които ищците К.Д. и Б.С. са отправили претенция за осъждане на ответника да им предаде владението върху техните собственик имоти. Както първоинстанционният съд правилно е отбелязал в съответствие с т.2А от ТР №4/14.03.2016г. по т.д. №4/2014г. по описа ОСГК на ВКС, въпреки че в петитума на исковата молба ищците са предявили само искане за осъждане на ответника да предаде владението, при постановяване на решението сезираният съд следва да се произнесе в отделен диспозитив относно принадлежността на правото на собственост, който има установителен характер.

Съгласно чл. 108 от ЗС собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я ползва или държи без да има основание за това. Преценката за основателност на ревандикационния иск се обуславя от установяване на фактите, на които ищците основават възникването на правото си на собственост, както и на факта на упражнявано владение върху спорните вещи от страна на ответника при липса на правно основание за това.

В настоящия случай ответникът е противопоставил правоизключващо възражение на изтекъл срок на придобивна давност срещу заявеното право на собственост от всеки един от ищците. С оглед въведените твърдения от ответника за осъществено давностно владение след настъпване на смъртта на праводателя на ищците Б. С. правният спор се концентрира около установяване на юридическите факти, включени в състава на придобивните основания на всяка една от страните и наличието на правно основание у ответника за осъществяване на фактическа власт върху спорните вещи, противопоставимо на ищците.

По силата на договор за продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за продажба №137, том I, рег.№259, дело №223 от 2000г. по описа на Районен съд – Т. А. С. О. е придобил възмездно правото на собственост върху парцел XIII-1971 по плана на кв. Б., гр. Т., целият с площ от 470 кв.м. С последваща прехвърлителна сделка - договор за продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за продажба на недвижим имот №94, том II, рег.№457, дело №268 от 2009г. по описа на Районен съд – Т., А.О. С., действащ чрез упълномощения представител Б. А. С., в качеството на продавач е прехвърлил в полза на К.И. А., в качеството на купувач, правото на собственост върху УПИ XIII-1971, находящ се в кв. Б., гр. Т., целият с площ от 470 кв.м., а по скица 485,64 кв.м. при уговорена продажна цена от 2 600 лева.

От представения договор за продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за продажба №137, том I, рег.№259, дело №223 от 2000г. по описа на Районен съд – Трявна се установява, че Б. С. е придобил правото на собственост върху двуетажна къща, постройка и сушилня-плевня, построени в парцел XIII-1971 по плана на кв. Б., гр. Т., срещу обща продажна цена от 2 600 лева.

След настъпване на смъртта на приобретателя Б. С. по силата на настъпилото наследствено правоприемство имуществото му е било придобито по силата на закона от неговия законен наследник. По делото се установяване

противоречие в съдържанието на представените удостоверения за наследници, издадени съответно в полза на ОГН. АНГ. СТ. на 11.03.2015г. и Б. Б. СП. на 20.08.2015г.

Наследяването по закон се основава на доказана връзка на произход между лица, която от своя страна възниква по силата на изрично предвидените законни способи. Припознаването е способ за създаване на връзка на произход, който се извършва с едностранно формално изявление, направено по реда на чл. 65 СК, и поражда обратно действие към момента на раждане на припознатия. Изявлението с което едно лице припознава като свое дете друго лице има ретроактивно действие поради необходимостта от осигуряване на стабилност на гражданския статут на лицата и индивидуализиращата ги правна връзка на произход с припозналите ги.

С изготвянето на представената нотариално заверена декларация от 01.04.2005г., с която Б. А. С., индивидуализиран като гражданин на Н., с л. п. №351395/22.04.2004г., издаден в А., персонален №036796335, е изразил съгласие да бъде вписан като баща в акта за раждане на Б.-А., между тях е възникнала връзка на произход към датата на раждане на припознатия - 17.02.2004г. След направено допълване съгласно Решение №149 от 05.08.2015г. по гр.д. №409/2015г. по описа на Районен съд – Костинброд в първоначално изготвения акт за раждане на ищеца като баща на Б. Б. СП., роден на 17.02.2004г., е вписан Б. А. С., с ЕГН:*****.

С оглед обсъдените доказателства и изложените правни съображения въззивният състав намира за безсъмнено доказано, че Б.С. произхожда от Б. С. и притежава качеството на негов законен наследник от първи ред, който конкурира и изключва наследниците от следващите редове, включително и ответника в настоящото производство. След настъпване на смъртта на наследодателя Б. С. законният наследник Б.С. е придобил на основание чл. 5 ЗН имуществото, включено в наследствената маса, включително и процесните сгради, разположени в XIII-1971 по плана на кв. Б., гр. Т.. По изложените мотиви съдът намира за неоснователни наведените доводи от ответника за възникване на легитимация у ищеца като собственик на спорните имоти от 20.08.2015г. - момента на издаване на удостоверение за наследници, в което Б.С. е отбелязан като единствен наследник на Б. С..

На следващо място въззивният съд следва да обсъди оплакванията на въззивника на неправилност на решението в частта, в която съдът е приел за неприложим института на придобивна давност при осъществявано добросъвестно владение от ответника по смисъла на чл. 79, ал. 2 ЗС.

Ответникът не оспорва факта на осъществявано владение върху спорните имоти през исковия период, като обосновава упражняването му с придобито право на собственост посредством оригинален придобивен способ – изтекъл срок на придобивна давност по чл. 70, ал. 1 ЗС.

Придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост и други вещни права върху чужда вещ чрез фактическо упражняване на тези права в продължение на определен от закона срок от време. Нормата на чл. 79 ЗС регламентира фактическия състав на придобивната давност при недобросъвестно и добросъвестно владение, включващ като елементи изтичането на определен в закона период от време и владение по смисъла на чл. 68, ал. 1 ЗС в хипотезата на чл. 79, ал. 1 ЗС и допълнително добросъвестност и юридическо основание в хипотезата на чл. 79, ал. 2 ЗС. Правната последица - придобиване на вещното право - е нормативно свързана

само с тези юридически факти.

Съгласно чл. 70, ал. 1 ЗС владелецът следва да се счита за добросъвестен, когато владее вещта на основание, което е годно да го направи собственик, без да знае, че праводателят му не е собственик или че предписаната от закона форма е била опорочена. Задължителната практиката на ВС, обективирана в ПП-6-74, възприета и развита и в практиката на ВКС /напр. Определение № 60356 от 18.10.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2219/2021 г., I г. о., ГК/ приема, че под правно правното основание по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗС следва да се разбират правните актове, които представляват транслативни правни сделки, които не са нищожни, административни актове с вещноправни последици, съдебно решение по конститутивен иск, с което се прехвърлят вещни права. Наследяването, което е юридическо събитие, основано на смъртта като ЮФ не е основание за добросъвестно владение. Чрез наследяване може да се предаде владение, но самото наследяване не е правен акт, на който може да се основе начало на добросъвестно владение. Наследството е основание да се присъедини към владението на наследодателя и владението на наследника, но за придобиване по давност в този случай е необходим срок от десет години, т. е. владението е обикновено. /така Решение № 712 от 4.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 371/2009 г., I г. о. /.

В процесния случай първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е отказал да приложи краткия срок на придобивна давност по чл. 79, ал. 2 ЗС по отношение на осъществяваното владение от ответника, предвид въведените твърдения за правното основание за възникването му - настъпило наследяване по закон.

Предвид липсата на необходимите предпоставки са квалифициране на упражняването от ответника владение като добросъвестно първоинстанционният съд е пристъпил към обсъждане на елементите на придобивната давност уредена в чл. 79, ал. 1 ЗС. Изхождайки от събраните гласни доказателствени средства при разпита на допуснатите свидетели и установените посредством тях относими към предмета на доказване факти, районният съд обосновава е приел, че към датата на предявяване на исковата молба не е изтекъл 10-годишния срок, в който следва да бъде упражнявано непрекъснато давностно владение, за да се счита за завършен фактическия състав на чл. 79, ал. 1 ЗС.

Изслушаните показания на св. И. съдържат данни за взаимоотношенията между Б. С. и въззивника и за действията по настаняване в имота и неговото стопанисване от страна на ответника след настъпване на смъртта на Б. С.. От заявеното от свидетеля се установява, че въззивникът заживял в имота след смъртта на брат си от началото на пролетта и оттогава всяка година отсядал там в периода от лятото до късна есен. В този период, чиято продължителност свидетелят определя от около 10 години, въззивникът полагал грижи по поддръжка на имота, като заявявал, че е наследник. В останалата си част показанията на свидетеля са вътрешно противоречиви, непоследователни и неубедителни предвид констатираната неяснота относно посещенията на ищите в процесните имоти и продължителността на пребиваване на Б. С..

От показанията на св. Б., живеещ в съседство на спорните имоти, се установява, че през по-голяма част от релевиращия период на осъществявано владение, той се е намирал извън страната и не е имал трайни непосредствени наблюдения върху упражняваната фактическа власт от страна на ответника

върху имотите. Заявените впечатления отразяват участието му в дейности по закупуване на материали и поддръжка на къщата, както и извършвани ремонтни дейности от ответника, но не допринасят в достатъчно убедителна степен за установяване на факта на упражнявано непрекъснато давностно владение в период от десет години.

От изслушаните свидетелски показания на св. И. и св. Б. се установява, че най-ранният момент, от който ответникът е започнал да упражнява владение е пролетта на 2012г. Съпоставяйки началната дата на упражняваното давностно владение - пролетта на 2012г, алтернативно твърдения от въззивника начален момент - 27.09.2011г. /датата на настъпване на смъртта на Б. С./, с датата на предявяване на исковата молба 24.06.2021г., районният съд законосъобразно е заключил, че срокът по чл. 79, ал. 1 ЗД не е изтекъл. След предявяване на исковите претенции по чл. 108 ЗС на основание чл. 116, б. а) ЗД давностният срок се счита прекъснат, вследствие на което изтеклият до този момент давностен срок загубва своето правно значение като елемент от фактическия състав на оригинерното придобивно основание по чл. 79, ал. 1 ЗС.

Предвид отсъствието на една от законовите предпоставки за осъществяване на придобивния способ по чл. 79, ал. 1 ЗС първоинстанционният съд обосновано е приел възражението на ответника за неоснователно и е признал осъществяваното владение от въззивника за лишено от правно основание. Първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е приел за основателни предявените искиви претенции на основание чл. 108 ЗС след установяване с положителност на материалната легитимация на ищите като собственици на спорните недвижими имоти и факта на осъществявано владение от въззивника при липсата на правно основание.

Поради съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно, включително и в частта му относно възложените съдебни разноски.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 273, във вр. с чл. 78, ал. 3 ГПК въззивникът ОГН. АНГ. СТ. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата К. ИЛ. Д. сумата от 500 лв., представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство, както и на въззиваемия Б. Б. СП. сумата от 500 лв., представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №73 от 21.12.2021 г., постановено по гр. дело № 153/2021 г. по описа на Районен съд-Трявна.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ОГН. АНГ. СТ. с ЕГН:*****, със съдебен адрес: гр. Т., ул. „А.“ *, чрез адв. З.К., да заплати на К. ИЛ. Д. с ЕГН:*****, със съдебен адрес гр. София, ул. „ДИ“ №** чрез адв. М.М., сумата от 500 лв. (петстотин лева), представляваща заплатено от страната адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ОГН. АНГ. СТ. с ЕГН:*****, със съдебен адрес: гр. Т. ул. „А.“ *, чрез адв. З.К., да заплати на Б. Б. СП. с ЕГН:*****, със съдебен адрес гр. София, ул. „ДИ“ №** чрез адв. М.М., сумата от 500 лв. (петстотин лева), представляваща заплатено от страната адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от получаване на препис от същото по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____